

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.447 van 9 januari 2002
in de zaak A. 103.823/XIV-3729.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 23 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 maart 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, heeft op 26 januari 2000 een regularisatie-aanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4°.

1.2. Het secretariaat van de Commissie voor regularisatie heeft op 13 juli 2000 vastgesteld dat het dossier onvolledig was en heeft de aanvraag met een negatief advies overgemaakt aan de Minister van Binnenlandse Zaken.

1.3. De Minister van Binnenlandse Zaken heeft de aanvraag overeenkomstig artikel 12, § 1 van de voormelde wet van 22 december 1999 bij een kamer van de Commissie voor regularisatie aanhangig gemaakt.

1.4. Verzoeker is door de Commissie op 17 januari 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 5 februari 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft regularisatie van verblijf in België aangevraagd wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2,4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B. S. 10 januari 2000, p. 578-581, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 17), err. B. S. 2 februari 2000, p. 3291.

De zaak werd naar deze kamer verwezen ingevolge toepassing van art. 12, § 1, van de wet van 22 december 1999, omdat werd vastgesteld dat het dossier onvolledig was wegens :

- gebrek aan bewijs dat betrokkene gekend is bij een bestuur, een openbare dienst of een instelling;
- afwezigheid van een schriftelijke verklaring betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten;
- gebrek aan bewijs van de vereiste termijn van continu verblijf in België; er zouden onderbrekingen zijn;
- gebrek aan bewijs van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen;
- gebrek aan bewijs van het feit dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef.

In de nota van het onderzoekssecretariaat is er geen betwisting betreffende de overige fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf op grond van art. 2,4° van de wet van 22 december 1999, zodat deze als vaststaand kunnen aanvaard worden.

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2,4°, is betrokkene o.m. gehouden :

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of
- te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9,9° wet van 22 december 1999).

Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000, het K. B. van 28 april 2000, inwerking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787, en het K.B. van 13 november 2000, B.S. 24 november 2000, p. 39.183. Er was eveneens een dialoog tussen de leden van de Commissie voor Regularisatie enerzijds en anderzijds de advocaat die betrokkene bijstond overeenkomstig art. 9 van het K. B. van 5 januari 2000.

Uit de informatie verstrekt door en namens betrokkene op de zitting en uit het nazicht van de stukken van het regularisatiedossier, is de meerderheid van de leden van de kamer tot volgende bevindingen gekomen.

Bekendheid van betrokkene

Betrokkene was verplicht bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijsstuk waaruit blijkt dat betrokkene bekend is hetzij bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, hetzij bij een instelling, zoals een ziekenhuis of een school (W. 22 december 1999, art. 9,1°).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn. Wat betreft de vereiste dat betrokkene gekend is, dient vastgesteld dat een bewijs hiervan ontbreekt. De overgelegde stukken gaan niet uit van een bestuur, een openbare dienst of een instelling. Deze voorwaarde is derhalve niet vervuld.

Uitwijzingsbevel

Betrokkene kon bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een schriftelijke verklaring voegen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied van België te verlaten (W. 22 december 1999, art. 9,9°).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze mogelijkheid niet zou voldaan zijn.

Een dusdanige verklaring werd door betrokkene mondeling afgelegd op de zitting en met akkoord van betrokkene, door de griffier schriftelijk geacteerd (art. 5, § 4 K.B. 5 januari 2000) en aldus authentiek vastgelegd. Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

De voorwaarde van gebrek aan bevel om het grondgebied te verlaten, gesteld om regularisatie van het verblijf in België mogelijk te maken, compenseert het verblijf in België gedurende vijf of zes jaar. Deze compensatie is slechts aanvaardbaar mits met bewijs van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen (CvR, P.V. A.V. 181100, p. 5).

Verblijf in België

Betrokkene was verplicht bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijs dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan (W. 22 december 1999, art. 9,9°).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (KB. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn. Wat betreft het langdurig verblijf in België, kan op grond van de uitleg verstrekt door betrokkene op de zitting en de beschikbare gegevens niet aangenomen worden dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar, met name sinds 1993. Ter zake gaat het niet over een gezin met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, zodat een periode van minstens zes jaar van toepassing is.

Deze vaststelling is hoofdzakelijk gesteund op de bevinding dat de welwillendheidsattesten (stukken 1-6 van het regularisatiedossier) te algemeen zijn en niet de periode van 1994 tot 1999 dekken. Dit geldt ook voor de medische attesten (stukken 2 en 4 van het regularisatiedossier) die geen concrete data vermelden.

Besluit. Voor betrokkene zijn er onvoldoende elementen aanwezig om een continu verblijf in België te aanvaarden gedurende de vereiste periode.

Duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen

In de nota van het onderzoekssecretariaat werd niet aanvaard dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen aanwezig zijn voor regularisatie van het verblijf van betrokkene in België.

De zienswijze van het onderzoekssecretariaat wordt bijgetreden. Er zijn niet voldoende aanwijzingen om onbetwistbaar te besluiten dat aan de vereisten van art. 2,4° is voldaan. Aanwezigheid op 1 oktober 1999

De wet is alleen van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend zijn door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 (art. 2, eerste lid). Derhalve moet bewezen zijn dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef (W. 22 december 1999, art. 9,2°). In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn. De zienswijze van het onderzoekssecretariaat wordt bijgetreden. Er is niet één stuk uit het jaar 1999 dat dateert van vóór 1 oktober 1999. Evenmin is er één stuk dat dateert uit de periode tussen 1 oktober 1999 en 31 december 1999. Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Besluit

Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering onvoldoende, zodat op grond hiervan dient vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door art. 2,4° van genoemde wet. Er blijken geen duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving te zijn ontwikkeld. Betrokkene wenst dan ook onterecht in aanmerking te komen voor regularisatie van verblijf in België. Er blijken geen voldoende elementen aanwezig te zijn om te besluiten tot integratie van betrokkene in de Belgische samenleving.

Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging en bij meerderheid, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 588-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19).”.

1.6. Op 20 maart 2000 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 5.02.2001 overneemt en volgt, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer deze nalaat grondig te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde welwillendheidsattesten en medische attesten niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker een duurzaam verblijf in België heeft, humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België heeft en dat hij reeds daadwerkelijk in België verbleef op 1 oktober 1999.

Dat verzoeker ter staving van zijn regularisatieaanvraag een aantal welwillendheidsattesten en medische attesten neerlegde.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 5.02.2001 overneemt en volgt, nalaat grondig te motiveren waarom voormelde welwillendheidsattesten en medische stukken niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker een duurzaam verblijf in België heeft, humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België erop nahoudt en dat hij reeds daadwerkelijk in België verbleef op 1 oktober 1999 (artikel 2,4° van de wet van 22 december 1999).

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en zodoende de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.”;

2.2. Overwegende dat in het advies van de Commissie voor regularisatie, waarvan de Minister van Binnenlandse Zaken de overwegingen onderschrijft en deze derhalve tot de zijne maakt, op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de welwillendheidsattesten en de medische stukken niet in aanmerking worden genomen; dat blijkens het advies de welwillendheidsattesten "te algemeen" zijn en "(dekken ze) niet de periode van 1994 tot 1999"; dat dit ook geldt voor de medische attesten "die geen concrete data vermelden"; dat het verwijt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de welwillendheidsattesten en de medische stukken niet worden weerhouden, derhalve niet opgaat; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.